

Алз нито дѹма да ѿговори на нейната пламен-
на молба; но та, безъ да придирва това, не
отстъпвала отъ Него; І. Христосъ ѝ сѣ отръ-
калъ, но она никакъ не преставала. Ѣ повече у-
сердно и не отстъпно мѹ сѣ молила. И что ста-
на най подиръ? Ето что! Майчина-та молитва
сѣ послѹша, и изведнаждѹ дѣщерѹ ѝ оздраве.
И рече ей Исѹсъ, благовѣстѹва Евангелистѹ
Матѹей, « О Жено! велѣа вѣра твоѹ, бѹди
тебѣ икоже хоцешѣ: и исцѣлѣ дѣщи сѣ отъ того
часа. » Требе да знаеме, бр. Хр., че не сѣ само
Хананейска-та жена молила толко дѹго; та,
можеме каза, че твърдѣ малко време сѣ молила,
молили сѣ по десѣтъ и повече годинѹ, та то-
гава едвѹмѹ полѹчили отъ Бога онова, що мѹ
просили. Много време сѣ молила Сарра да ѝ по-
дари Богъ чедо, а когаж вѣчь налѣгнала старостѹ
тогава ѝ сѣ даде сынѹ. Много време сѣ молилъ
Захарїѹ и жена мѹ Елисавета у преминали го-
дини — зачала. Нѣкогда така дѹго Богъ за-
бава да испѣлни онова за което го молиме!
По-таѹ причина и Господѹ нашѹ Исѹсѹ Хри-
стосѹ предложѹ прѣтча за това, што ние да
не сѣ отпѹщаме, и макаръ че дѹго не полѹч-
ваме онова що мѹ сѣ молиме, пакъ не требе
да преставаме отъ моленѣ-то си. Той казѹва,
че въ единѹ градѹ имало нѣкой си человекъ